

Mala collita

Aquest dies, en els medis editorials catalans, es parla molt d'una crisi de vendes. Afirmen que han disminuït, tot i que algun *best-seller* ha fet història.

Els autors, naturalment, també en reben les conseqüències, perquè les liquidacions no són el que havien estat en altres temps. Sempre és perillós generalitzar, perquè cadascú se sap les seves coses. Un escriptor amic em contava, donant-li el to d'una anècdota amb aspectes divertits, que un editor va publicar-li una obra, fa cosa de cinc anys. Puntualment, quan tocava, li presentava els comptes, acompanyats de les liquidacions corresponents. Aquest any, pels volts del començament d'abril, va rebre una carta de l'administrador de l'empresa, comunicant-li que se'ls havia espatllat l'ordinador i que ja li enviarien la relació tan bon punt haguessin reparat l'avaria. La qual devia ésser forta, perquè van trigar prop de tres mesos a reprendre el tracte epistolar, adjuntant-li unes columnes de xifres molt formals: tants exemplars al magatzem, tants altres de fets malbé, tants de regalats a causa de compromisos ineludibles... Els comptes eren ben clars i recalaven que s'havia venut un sol llibre. Es reconeixia un saldo de 76 pessetes a favor de l'autor, una quantitat que avui dia no arriba ni per a comprar el diari.

L'escriptor amic em digué que va tenir reaccions diver-

ses i precipitades, més o menys per aquest ordre:

1a.- ¿Estaven segurs d'haver arreglat l'ordinador?

2a.- Preguntar si era possible de saber el nom i l'adreça del comprador solitari, per donar-li les gràcies i convidar-lo a sopar.

3a.- Només donar-li les gràcies, perquè allò de convidar-lo a sopar podia establir un precedent fatal. Amb un canvi inesperat de fortuna, podria ésser que aquest any 1991 es venguessin quatre exemplars del llibre (somiari no costa res) i els temps no estan per francesilles.

4a.- Investigar si un cas com aquest pot interessar els editors del Guinness.

5a.- Deixar-ho córrer i procurar no pensar-hi.

L'amic escriptor em digué que es va decidir per això darrer, amb el consol que ésser autor d'un *poor-seller* també té el seu mèrit.

Pere Calders

Elogi de l'urna

Diu en els diaris que grups independentistes que no deien no a la lluita armada han decidit entrar en converses amb un partit independentista que utilitza la via parlamentària. La bona notícia és que finalment aquests grups deixaran de facilitar la propaganda enemiga, ja que això, i només això, és el que han fet. Des d'un punt de vista inhumanament i estretament tècnic, la cara els -o ens- hauria de caure de vergonya: tots els morts han estat nacionalistes, potser fins i tot una senyora que li van tirar la paret al damunt. Si d'un punt de vista inhumanament comptable els beneficis d'aquestes accions han estat escassíssimes -un genoll rematat i quatre perssics mal comptats- en canvi els perjudicis que ens han reportat han estat molt grans: res més fàcil per a l'aparell d'agitació i propaganda enemiga que agermanar aquestes organitzacions amb tota mena de braga independentista, per fer agafar por a l'electorat (infiltrar por és a la base de qualsevol política, també de la que diu ser democràtica) i evitar que voti no pas independentista sinó ni tan sols nacionalista. Benvinguts, doncs, l'idealisme pràctic.

I amb tot, no en tenim prou amb partits que representin al parlament les aspiracions de llibertat nacional. Ara i en tots els casos, la feina d'alliberament nacional s'ha fet també amb d'altres menes d'organitzacions. Ningú no

pot negar l'excel·lent treball de la Crida. Que la Crida feia nosa a l'enemic ho demostra el fet que aquest li ha dirigit contínuament la seva artilleria. Resulta engrescador trobar cada cop més gent que, militant cada dia de l'any, no té inconvenient a anar a votar cada vegada que hi ha convocatòria. Amb una mà treballa cada dia, a la base, al carrers, per a objectius puntuals de llarga durada, feines imprescindibles quan es tracta d'idees globals com ara la independència, i amb l'altra aporta aquest mínim, molt mínim però no pas inexistent, que representa ficar una papareta en una urna de tant en tant. Una posició que, increïblement, alguns qualifiquen de massa pragmàtica. Paraula ex-

cessiva: no n'hi ha per tant: per ficar una papereta, ni que sigui en una democràcia com aquesta, no cal renunciar a cap principi majestuós. Es tracta d'un detall senzill, fàcil de

fer i de resultats francament propagandístics. Al cap i a la fi, la comptabilitat de les urnes és l'única que té a l'abast el ciutadà corrent i no compromès. La quantitat de vots feta pública és, de moment, la única indicació que té el públic per saber quants són i quants som. Hi ha les enquestes, però això queda de moment ens mans dels rics, que sovint les amaguen: bona notícia per als suposadament petits.

Ramon Barnils

